

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ... ΚΥΠΡΟ

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 10 Μαρτίου 2014 17:50 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share < 70 Tweet < 8 Email < 0 Share < 111

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ○ Καλύτερο **Αξιολόγηση**

«Ήταν τό καλοκαίρι τοῦ 1974. Τά τουρκικά στρατεύματα εἰσβάλλουν στήν Κύπρο. Καί σκορποῦν τό θάνατο. Στήν Μόρφου συμβαίνει ἕνα συνταρακτικό γεγονός.

Τοῦρκοι στρατιῶτες συλλαμβάνουν 15 χριστιανούς. Τούς φέρνουν στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ ἑνός Ἑλληνοκυπρίου δασκάλου. Καί τούς καταδικάζουν σέ θάνατο. Ἐτοιμάζουν τά ὄπλα. Καί στρέφουν τούς αἰχμαλώτους (ἄνδρες, γυναῖκες, μικρά παιδιά) στόν τοῖχο. Θρηῆνος, κλαυθμός, ὄδυρμος. Τραγικές στιγμές γιά τούς μελλοθάνατους. Περιμένουν μέσα σέ κλίμα φόβου καί ἀγωνίας τόν Τοῦρκο ἀξιωματικό νά ἔλθῃ νά διατάξῃ τό “πῦρ”.

Στρέφουν τότε τό νοῦ τους καί τήν καρδιά τους στήν Ἐλπίδα τῶν Ἀπελπισμένων, καί προσεύχονται ὅλοι τους θερμά γιά τό τελευταῖο τους ταξίδι· καί ἰδιαίτερα ἕνας δάσκαλος. “Θεέ μου, συγχώρησέ μας καί δέξου μας κοντά Σου. Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου”. Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικός ἔρχεται. Κοιτάζει τούς στρατιῶτες του μέ τά ὄπλα· κοιτάζει βλοσυρός καί τούς μελλοθάνατους. Ρίχνει μία ματιά πρὸς τά πάνω. Μία κληματαριά ἀπλώνεται καί σκεπάζει τήν αὐλή. Ζητάει ἕνα τσαμπί σταφύλι. Γιά νά παρατείνῃ ἔτσι σκόπιμα τήν ἀγωνία τῶν αἰχμαλώτων. Παίρνει τό τσαμπί. Μά ἐνῶ ἔτοιμάζεται νά τό φάῃ, ἀκούγεται δυνατή ἢ φωνή τοῦ δασκάλου:

—Μήν τό φᾶς! Προχθές τό ράντισα μέ φάρμακα. Εἶναι ἰσχυρό δηλητήριο! Θά πεθάνῃς!

Ὁ ἀξιωματικός μένει ἄναυδος. Καί γεμάτος κατάπληξι ρωτάει:

—Καλά. Ἄφοῦ τό ξέρεις, ὅτι σέ λίγο θά δώσω διαταγή νά σᾶς σκοτώσουν, γιατί δέν μέ ἄφησες νά τό φάω καί ἔτσι νά μέ ἐκδικηθῆς;

Τοῦ ἀπάντησε ὁ δάσκαλος, μέ εἰρήνη καί γαλήνη:

—Εἶμαι χριστιανός. Καί τώρα πρόκειται νά φύγω ἀπό τόν κόσμο αὐτό καί νά παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δέν θά ἤθελα νά βαρύνω τήν ψυχή μου μέ ἁμαρτία τόσο βαριά.

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικός συγκλονίζεται γιά μία ἀκόμα φορά. Στρέφεται καί λέει στους στρατιῶτες του:

—Ἄν ἔβρισκα ἕναν τέτοιο Τοῦρκο, θά ἔδινά καί τή ζωή μου ἀκόμα! Μαζέψτε τά ὄπλα καί ἀφήστε τους ἐλεύθερους ὅλους!»

+++++

«Τό ἔτος 1974, τήν ἡμέρα τοῦ προφήτη Ἡλία, ἔγινε ἡ εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο καί οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ ἐπιστρατεύθηκαν. Οἱ τρεῖς γιοί τοῦ παπα-Βασίλη Τρομπούκη (†1982) περίμεναν νά τούς καλέσουν κι αὐτούς καί σκέφθηκαν νά φέρουν μερικές μπάλλες τριφύλλι κι ἄχυρο, γιά νά ἔχουν νά ταῖζουν τά ζῶα οἱ γυναῖκες στήν ἀπουσία τους. Ὁ παπα-Βασίλης λειτουργοῦσε κι ἔφθασε ἡ εἶδησι ὅτι οἱ γιοί του ἔπεσαν μέ τό τρακτέρ σέ μία κατηφόρα καί τό τρακτέρ ἔκανε τοῦμπες. Ὅλο τό ἐκκλησίασμα βγήκε ἔξω πρὶν τελειώσῃ ἡ θεία Λειτουργία καί κανεῖς δέν πῆρε ἀντίδορο. Ὅλοι τους ψιθύρισαν: “Μά τί πατέρας εἶναι αὐτός πού δέν βγαίνει νά δῆ τί ἔπαθαν τά παιδιά του;”.

Περίμεναν νά τούς βροῦν σκοτωμένους ἀλλά κανείς τους δέν ἔπαθε τίποτε, μόνο ὁ ἕνας γδάρθηκε στή μέση καί ράγισε ἕνα πλευρό.

Ὁ παπα-Βασίλης ἤρεμος καί προσευχόμενος, ἀφοῦ ἔκανε καί τήν κατάλυσι, βγήκε ἀπ' τό ναό. Τόν ρώτησε κάποιος:

—Παπᾶ, θά χανόταν ἡ Ἐκκλησία, ἂν ἔβγαινες νά δῆς τί ἔπαθαν τά παιδιά σου;

Κι ἀπάντησε ὁ παπα-Βασίλης:

—Καλά πού ἤμουν μέσα στήν Ἐκκλησία διότι, ἂν ἤμουν ἔξω, ἀλήθεια θά σκοτώνονταν καί τά τρία».

+++++

«Ὁ παπα-Τσέστος κλαίγοντας ἀναφέρει: Ἦταν κάποτε παραμονές Χριστουγέννων καί ὁ Γέρον Παναῆς [Χατζηϊωνᾶς, ἁγιασμένος λαϊκός] εἶχε περάσει ἀπ' ὅλους τούς ἠλικιωμένους, ὅλους τούς κληήρεις, τούς πάσχοντες καί τούς εἶχε ὀρίσει ἡμέρα καί ὥρα γιά νά μπορέσουν νά μεταλάβουν. Ἐτοιμάσθηκαν οἱ ἄνθρωποι καί νήστεψαν. Ὄταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα γιά νά πᾶνε νά μεταλάβουν, ἀπ' τό βράδυ, ἔβρεχε. Τό πρωῖ μπῆκαν στήν Ἐκκλησία —ἦταν ἀδιάκοπη ἡ βροχή— τελείωσε ἡ θεία Λειτουργία καί ὁ παπα-Τσέστος εἶδε ὅτι ἦταν ἀδύνατον λόγω τῆς βροχῆς νά περάσουν ὅλο τό χωριό. Δέν εἶχαν αὐτοκίνητο.

Πήγαιναν πεζοί. Πῶς θά γύριζαν ὅλο τό χωριό, γιά νά μεταλάβουν τούς γέροντες; Ὁ Γέρον Παναῆς, στό μεταξύ, μόλις τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, ἀφοῦ προσευχήθηκε στήν Παναγία, εἶπε:

—Εἴμασθε ἕτοιμοι πάτερ.

—Βρέχει, Παναῆ, καί ξέρεις πρέπει ν' ἀναβάλουμε τήν ἡμέρα. Νά εἰδοποιήσης τούς γέροντες καί νά πᾶμε ἄλλη μέρα.

—Τούς ἔχουμε εἰδοποιήσει, τό ξέρουν. Πάρε τό Ἅγιο Ποτήριο, πάρε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί ὁ Θεός εἶναι μέγας.

Ὁ ἴδιος δέ, πήγε καί πήρε τό κερί, ἄναψε τό φανάρι, πήρε τό Σταυρό, διότι θά προπορευόταν, ὅπως πάντοτε, καί θ' ἀκολουθοῦσε ὁ παπα-Τσέστος. Μόλις ἔφθασε στήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας ὁ Παναῆς, σταμάτησε νά βρέχει. Ὁ πατήρ Παναγιώτης κοίταξε τό Γέροντα Παναῆ, βγήκαν στό δρόμο καί πέρασαν ὅλο τό χωριό. Μετέλαβαν ὅλους τούς γέροντες καί γύρισαν πίσω, χωρίς νά ρίξη οὔτε μιά σταγόνα βροχή. Ὄταν μπῆκαν μέσα στήν Ἐκκλησία, γύρισε ὁ Παναῆς καί εἶπε στόν ἱερέα:

—Εἶδες;

Μέ τό “εἶδες”, σάν νά ἦταν σύνθημα στούς καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Ἄνοιξαν καί ὄση βροχή κρατήθηκε σ' ἐκεῖνο τό δίωρο τήν ἔρριξε σέ λίγα λεπτά».

ΠΗΓΗ:

Αρχίμ. Ιωάννου Κωστόφ

εκδ. Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός

Αθήνα 2012

ΠΗΓΗ

Πηγή